

[Hilmar Baunsgaard.]

af den økonomiske fremgang. Men man bør tale ligeud om disse problemer. Vi har ikke med den nuværende produktion mulighed for både at lade de offentlige udgifter stige med 3 milliarder om året og samtidig lade det private forbrug automatisk stige som hidtil. Skal med andre ord de offentlige udgifter stige som bebudet med en 3-4 milliarder, så skal der holdes igen andre steder, det vil i praksis sige i det private forbrug, og vil vi ikke holde igen dér, så tvinges vi til at begrænse de offentlige udgifter. Under alle omstændigheder vil det jo nok være nødvendigt at se grundigt på de offentlige udgifter. Meget af det, man gerne vil gennemføre, må vente til senere. Det er ikke rart. Men kendsgerningerne er altså, at det hele ikke magtes på én gang. Vi giver tilslutning til økonomiministerens bebudelse af en aktivisering af folketingets investeringsudvalg, både fordi vi tror, at det er nødvendigt at prioritere opgaverne, og fordi vi her står over for noget, hvor det ikke er rimeligt, at et enkelt parti alene skal lægge ryg til afvisninger, ingen ønsker, men som man er tvunget til at give.

Der er behov for en prioritering, en planlægning. Vi er parat til at gå i gang, ikke med en forhåndsindstilling om at presse nedad, men med ønsket om den mest hensigtsmæssige og effektive udnyttelse af de reelle muligheder. Vi venter spændt på regeringens udspil.

Se, det er altså ikke mangel på opgaver, der præger indgangen til det nye folketingsår. Nu som før er der tværtimod tale om en række særdeles påtrængende opgaver, ofte af en sådan karakter, at vanskelighedernes omfang stiger, jo længere en løsning udskydes. Det gælder ikke mindst de økonomiske problemer, det gælder også de store uddannelsesproblemer og jordlovgivningen. De praktiske muligheder for at løse opgaverne bestemmes i høj grad af regeringen. Det er nu engang forbundet med regeringsansvaret, at man i vid udstrækning har mulighed for at beherske det politiske klima. Det er regeringspartier jo sjældent i tvivl om, når det går godt; det bør man heller ikke være, hvis det går mindre godt.

Det bedste, der kan siges om statsmini-

sterens åbningstale vedrørende dens rent politiske indhold, det var, at den ikke slog noget i stykker på forhånd. Men derudover gjorde den heller ikke meget. Der er jo rent faktisk ikke antydning af, hvilken politisk linje der vil blive fulgt, ikke antydning af, om statsministeren virkelig giver sine udtalelser om det brede samarbejde et reelt indhold, ikke ét ord om forholdet til SF, hvad sommerens ejendommelige stripteaseforestillinger hos det parti jo da egentlig godt kunne have gjort naturligt.

Ja, der var end ikke i statsministerens tale en forklaring på, hvordan S-SF aftalen skal praktiseres. De mange forskellige udlægninger kunne da ellers nok gøre det ønskeligt. Er det f. eks. rigtigt, når hr. Aksel Larsen hævder, at hvert eneste forslag skal til behandling i de to partiers interne kontaktudvalg, inden det kommer til folketinget — som hr. Aksel Larsen selv har udtrykt det: selv forslag til lov om bekæmpelse af mosegrise? Statsministeren må forstå, at det på forhånd devaluerer udtalelser om samarbejde, hvis denne opfattelse er rigtig. Så er det jo simpelt hen meningsløst at tale om samarbejde på lige fod med alle partier, så har SF en favørstilling, der nærmer sig regeringsdeltagelse.

For det radikale venstre er det afhængighedsforhold til SF, som regeringen bragte sig selv i i foråret, en hæmsko for de reelle samarbejds muligheder. Vi har ikke undergået nogen ændring i opfattelsen af SF. Vi betragter fortsat SF som et parti, der principielt har et samfundssyn modsat det radikale venstres. Det gælder partiets syn på samfundsformen, som det gælder indstillingen til og behandlingen af aktuelle økonomiske problemer. Det betyder ikke, at vi afviser resultater, fordi SF er med, selvfølgelig ikke, men en binding som den, der opstod i foråret mellem S og SF, den belaster, simpelt hen fordi en afhængighed hos regeringen af et parti, der stræber efter det modsatte som vi, det må gøre os betænkelige. Det forstår statsministeren inderst inde godt. Det forstår de socialdemokratiske folketingsmedlemmer også, både de, der er betænkelige ved situationen, og de, der har ønsket den.

Det radikale venstre vil kritisk og årvågent følge udviklingen i forholdet mellem S og SF, og vi modtager indbydelsen til